04/04/2019

Πώς μοιάζει η ασκητική ζωή στο Άγιον Όρος;

/ Αγιορείτικα

Το 7ο κατά σειρά φιλοσοφικό του δοκίμιο έστειλε ο συνεργάτης της «New York Times» και καθηγητής Φιλοσοφίας Σάιμον Κρίτσλεϊ (Simon Critchley) από την Ελλάδα, για την ειδική του στήλη «Athens in Pieces» (Η Αθήνα σε Κομμάτια).

Ο Κρίτσλεϊ ταξιδεύει στο Αγιο Ορος, καταγράφει τις εντυπώσεις του και σκιαγραφεί το πορτρέτο του «ευτυχέστερου ανθρώπου» που γνώρισε ποτέ, όπως τον χαρακτηρίζει, του πατέρα Ιωαννίκιου.

«Ταξίδευα από την Αθήνα με τον φίλο μου Αντώνη Παπαδημητρίου, ο οποίος δέχτηκε να οργανώσει το ταξίδι αυτό στο Αγιο Ορος. Με τον Αντώνη μάς ενώνει

το ενδιαφέρον μας για τον μοναχισμό, αν και κανένας απ’ τους δυο μας δεν τον εφαρμόζει στην καθημερινή του ζωή» γράφει.

«Για να κατανοήσετε τη σύγχρονη Ελλάδα και αυτά που την συνδέουν (ή και όχι) με την αρχαία, πρέπει να μελετήσετε προσεκτικά την Ορθόδοξη Εκκλησία, η οποία εξακολουθεί να διαδραματίζει, καλώς ή κακώς, σημαντικό ρόλο στην ελληνική πολιτική ζωή. Ο Χριστιανισμός είναι η ραχοκοκαλιά του Ελληνισμού, γιατί χάρη σε αυτόν διασώζονται οι θρησκευτικές παραδόσεις και κυρίως, η ελληνική γλώσσα» τονίζει.

«Σκοπεύαμε να μείνουμε για τρεις μέρες. Τις δυο θα διανυκτερεύαμε στην Ιερά Μονή Σίμωνος Πέτρας, ένα μοναστήρι του 13ου αιώνα. Το γεγονός ότι το όνομά μου είναι Σάιμον (Σίμωνας) φάνηκε να διασκεδάζει τους μοναχούς… Σήμερα ζουν 65 μοναχοί στη Σιμωνόπετρα, κυρίως Ελληνες. Συναντήσαμε βέβαια και Γάλλους αλλά και μερικούς από τον Λίβανο και τη Συρία. Στη χερσόνησο του Αθω, κατοικούν περίπου 2.000 μοναχοί, οι οποίοι διαμένουν κυρίως στα μοναστήρια, αλλά υπάρχουν και άλλοι που ζουν σε πολύ μικρές κοινότητες, που ονομάζονται ‘σκήτες’, η κάθε μια με τρεις ή τέσσερις μοναχούς. Περίπου 30 μοναχοί ζουν αποκομμένοι από τον υπόλοιπο κόσμο και αποκαλούνται ‘ερημίτες’. Αυτό μου φάνηκε εξαιρετικά ενδιαφέρον», συνεχίζει.

«Το βράδυ της πρώτης μέρας, γνώρισα τον πατέρα Ιωαννίκιο. Ηταν ένας όμορφος και γυμνασμένος άνδρας, κοντά στα 70, με καθαρά μάτια, μελαψό δέρμα και μια μακριά λευκή γενειάδα. Αφού συστηθήκαμε μου είπε: ‘Αύριο θα σε ξεναγήσω στο Αγιο Ορος. Θα σου δείξω τα περιβόλια με τις καστανιές. ‘Ερχεσαι από τη Νέα

Υόρκη;’ ‘Του απάντησα ναι’. ‘Ω! Η Νέα Υόρκη… Κάποτε έμενα και εγώ εκεί’. Τότε μου έσφιξε το χέρι και εξαφανίστηκε».

«Ηταν Ελληνας με αμερικανικό διαβατήριο και είχε σπουδάσει Μηχανολογία στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης γύρω στα τέλη της δεκαετίας του 1970. Ζούσε στην 32η οδό, ανάμεσα στο Μάντισον και την Πέμπτη Λεωφόρο. Είχε μια καλή δουλειά στη Mobil Oil στη Νέα Ιερσέη και πηγαινοερχόταν. ‘Τις παλιές εκείνες μέρες συνήθιζα να πίνω λίγο πριν βγω’ είπε. ‘Ξέρετε εκείνο το μαγαζί που έβγαινε πολύς κόσμος…’; Το ‘Studio 54;’ ‘Ναι, πήγαινα αρκετά συχνά εκεί’. ‘Ετυχε να γνωρίσετε ποτέ τον Ντόναλντ Τραμπ’ τον ρώτησα. ‘Τον Τραμπ; Αυτόν τον τύπο; Ούτε καν!» σημειώνει.

«Η ζωή του ήταν στρωμένη: Ζούσε στο Μανχάταν στα 20 και κάτι του, ήταν εργένης και είχε μια αξιοπρεπή δουλειά. Ολα πήγαιναν ρολόι. Μου είπε ότι στην κρεβατοκάμαρά του κρέμονταν μια μικρή εικόνα της Παναγίας, στην οποία συνήθιζε να προσεύχεται πριν πέσει για ύπνο, και ακόμα όταν έπινε λίγο παραπάνω. Τότε, στις αρχές της δεκαετίας του ’80 σε ένα από τα ταξίδια του στην Ελλάδα, επισκέφθηκε την Ιερά Μονή Σίμωνος Πέτρας, γιατί ο αδελφός της γιαγιάς του μόνασε εκεί. Επισκέφτηκε το κελί ενός γέροντα μοναχού που γνώριζε καλά τον παππού του. Ο μοναχός δεν μπορούσε ούτε να μιλήσει ούτε να κουνηθεί. Αλλά ο πατέρας Ιωαννίκιος μου είπε ότι αυτή η βουβή συνάντηση έμεινε ανεξίτηλη στο μυαλό του ακόμα και όταν επέστρεψε στη Νέα Υόρκη. ‘Ο γέροντας μοναχός είχε τέτοια ζωντάνια στα μάτια του. Τέτοια αγάπη’. Δεν μπόρεσε να ξεχάσει αυτή τη συνάντηση ποτέ», γράφει ο Κρίτσλεϊ.

«Επέστρεψε στο μοναστήρι για μια δεύτερη επίσκεψη και στη συνέχεια αποφάσισε να εγκαταλείψει τη Νέα Υόρκη και να γίνει δόκιμος. Αυτό έγινε το 1984. Χειροτονήθηκε μοναχός το 1987 και έκτοτε ζει εκεί. Οταν κάποιος γίνει μοναχός, υπάρχει ένα δεύτερο βάπτισμα. Ετσι ο Χρήστος έγινε Ιωαννίκιος, αφού πήρε το όνομα του Οσίου Ιωαννίκιου».

«Οταν του ζήτησα να μου εξηγήσει την απόφασή του να γίνει μοναχός, μου είπε ότι όταν πρωτοήρθε στη Σιμωνόπετρα ένιωσε προσκεκλημένος του Θεού και δεν μπορούσε να τον απορρίψει Δεν προσκαλούνται όλοι από τον Θεό και δεν αποδέχονται όλοι την πρόσκληση. Αλλά αυτός το έκανε».

«Προς το τέλος της ξενάγησης, ο π. Ιωαννίκιος με κοίταξε στα μάτια και μου είπε με ηρεμία: ‘Είναι δύσκολο να είσαι μοναχός. Ο άνθρωπος φτιάχτηκε για κάτι άλλο, για να κάνει οικογένεια. Εμείς έχουμε επιλέξει μια διαφορετική ζωή. Αυτό γίνεται μόνο όταν παίρνεις ενέργεια από τον Θεό’.

Πριν φύγουμε από το Αγιο Ορος, ο π. Ιωαννίκιος μου έδειξε το γραφείο του σε ένα παλιό κτίριο στο λιμάνι της Δάφνης. Ονειρεύεται να το μετατρέψει σε πνευματικό κέντρο προσκυνητών. Μας έδωσε με τον Αντώνη από δυο χειροποίητους σταυρούς και κομποσκοίνια. Είπε ότι θα μας βοηθήσουν να ηρεμήσουμε πνευματικά: ‘Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με, να επαναλαμβάνετε τα λόγια αυτά και οι έγνοιές σας θα εξαφανιστούν’.

‘Μην μας ξεχάσετε’, είπε καθώς έφευγε. ‘Να έρχεστε κάθε χρόνο. Πλέον είστε φίλοι μας’.

Εβγαλα τον σταυρό μόλις επέστρεψα στην Αθήνα αργά το βράδυ. Ημουν πάλι πίσω στο βρώμικο κόσμο. Παρέα με την ηλίθια φιλοσοφική μου απόσταση και την

πνευματική μου αλαζονεία. Αλλά ο χρόνος μου στον Αθω ήταν ό,τι πιο κοντινό σε θρησκευτικότητα έχω φτάσει. Και αναρωτιέμαι αν θα φτάσω ποτέ ξανά τόσο κοντά», καταλήγει ο δοκιμιογράφος.

Πηγή: ekirikas.com